

NYÍRFALVI KÁROLY

Pátosz

Hogy megtűrsz magad mellett, másnak elég lehet, nekem oly kevés...

Lenyúlni egy könyvet a csillámló udvaron, ahol mindenki látja, és nem mert kell, de mert ott van, csak hogy felnézz rám, hogy meg tudom tenni, pedig olvasni sincs kedvem ennyi minden közepette, remélve, kárt sem teszek senki javaiban, tudva, hogy nem, már nem izgalmas. Visszahúzó enyves markom, ahogy fedelén megcsillan az első csepp a porral elegyedve. De kell, mert annyi a foghíj polcomon.

Hogy megtűrj magad mellett, mit tegyek, csak szólj, de mindez oly nehéz.

Az én árnyékom a lélek tünékeny furdalása, a csendes, múlbatatlan büntudat. Ha kibuny a nap, leoltják a villanyt a sejtnyi fényben, a tűbhegynyi ég alatt, ott mozog, ráng és táncol a ház falán, tudatva, én ott voltam, én megtettem. De mit? De mi rosszat? Kezem is a természetes észjárás megszokott erejével mozog, és üzen a papíron, szennyezi be két vonal között a parányi űrt.

Hogy megtűrsz magad mellett, már elég nekem, semmi nem kevés...